

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Emilia Bieńczak

przy udziale prokuratora K. U.

w sprawie K. U.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 marca 2023 r.,

w przedmiocie zażalenia oskarżonego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 15 lutego 2023 r. w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zażalenie nie jest zasadne. Skarżący kwestionuje w nim zasadność zastosowania tymczasowego aresztowania po uchyleniu prawomocnego wyroku sądu odwoławczego w trybie kasacji i przekazaniu sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania, podając szereg okoliczności, które jednak z punktu widzenia podstaw stosowania tego środka zapobiegawczego nie mają istotnego znaczenia. Akcentowana przez oskarżonego okoliczność, że w innym postępowaniu też stosowane jest wobec niego tymczasowe aresztowanie, nie stanowi przeszkody prawnej w stosowaniu w tej sprawie tego samego rodzaju środka zapobiegawczego. Potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, którą neguje oskarżony, odnosi się do konkretnej sprawy. Wobec

tego nie ma znaczenia, że w innej sprawie już stosowane jest tymczasowe aresztowanie. Skoro bowiem kodeks postępowania karnego dopuszcza zbieg tymczasowego aresztowania z karą pozbawienia wolności w art. 263 § 3a k.p.k., to tym bardziej jest to dopuszczalne w wypadku zbiegu tymczasowego aresztowania.

Odnosząc się do kwestionowanych przez oskarżonego podstaw stosowania tymczasowego aresztowania stwierdzić należy, co następuje.

Przesłanka ogólna wynikająca z art. 249 § 1 k.p.k. w postaci istnienia podstawy dowodowej wskazującej na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił przestępstwo, została spełniona przez sam fakt skazania nieprawomocnym wyrokiem, który objęty jest domniemaniem prawidłowości co do przypisania sprawstwa i winy. Szczególną przesłanką stosowania wobec oskarżonego tego środka zapobiegawczego jest grożąca mu surowa kara pozbawienia wolności, o której mowa w art. 258 § 2 k.p.k., a która w tej sprawie zmaterializowała się przez wymierzenie mu nieprawomocnym wyrokiem kary 12 lat pozbawienia wolności. Surowość tej kary zasadnie uznana została przez Sąd stosujący tymczasowe aresztowanie za wskazującą na realną możliwość podjęcia przez oskarżonego działania zmierzającego do utrudniania przebiegu postępowania odwoławczego.

Wobec tego, skoro spełnione zostały przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania, postanowienie o jego zastosowaniu należało utrzymać w mocy.

Wobec powyższego orzeczono, jak w postanowieniu.

ał